

ת"פ 34356/01/16 - מדינת ישראל נגד אחמד דיבה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 34356-01-16 מדינת ישראל נ' דיבה
תיק חיצוני: 20630/2016

כבוד השופטת אליאנא דניאלי	בפני
מדינת ישראל	המאשימה
	נגד
אחמד דיבה	הנאשם

הכרעת דין

הנאשם מואשם בכך שביום 14.1.16 בסמוך לשעה 16:15 התפרץ ביחד עם אחר שזהותו אינה ידועה, לקרוואן ברח' העמל 6 בפתח תקווה, בו התגוררו שני פועלים זרים סינים, וגנב ביחד עם האחר שני תיקים ובהם רכוש רב השייך למתלוננים.

כן מואשם הנאשם כי בסמוך לשעה 16:24 באותו יום הבחין שוטר בנאשם, וכאשר עצר את הניידת בסמוך אל הנאשם והאחר, פתחו השניים בריצה.

בהמשך, נתפס הנאשם על ידי שוטר אחר.

ייאמר כבר עתה כי זירת המחלוקת שבין הצדדים מצומצמת ביותר, שכן ההגנה מסכימה כי במועד האמור אירעה ההתפרצות המתוארת בכתב האישום ובמסגרתה נגנב הרכוש המצוין בכתב האישום.

כן מסכימה ההגנה כי בשלב מאוחר יותר באותו יום נתפסו שני התיקים אשר נגנבו מהקרוואן ובהם הרכוש הגנוב בסמוך לנאשם, ואולם נטען כי לא הנאשם ביצע את הגניבה והפריצה וכי אין לו קשר לרכוש הגנוב שנתפס.

עוד ייאמר כי לגרסת ההגנה אכן שהה הנאשם שלא כדין בישראל כמיוחס לו בכתב האישום, והפריע לשוטר בכך שנמלט ממנו. לטענת ההגנה, נמלט הנאשם מהשוטר שכן ידע שהוא נמצא בישראל שלא כדין, חפץ להגיע לביתו ולא רצה להיעצר.

י"אמר כבר עתה כי לאחר ששמעתי את ראיות הצדדים ובחנתי את טענותיהם, מצאתי כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה.

במהלך הדיון היום צומצמה כאמור המחלוקת בין הצדדים, כאשר המחלוקת הינה באשר לשאלה האם השוטר יורם חבה הבחין בנאשם כאשר הוא זורק את אחד התיקים הגנובים ובו הרכוש.

עוד י"אמר כי את המשטרה הזעיק מר אילן לויקוב, אשר ראה מלכתחילה שני בני מיעוטים, לדבריו, מגיעים לאזור הקרוואן, ונשאר על מנת לראות את המתרחש שכן יש באזור לדבריו פריצות רבות.

העד ציין בהודעתו כי כרבע שעה לאחר כניסת שני הגברים החשודים אל המתחם ראה אותם יוצאים עם שני תיקי יד ותיק גב, ובהמשך הזעיק את המשטרה והבחין בחשודים בסמוך לצומת גהה.

בהודעה נוספת אשר מסר מספר ימים לאחר האירוע הבהיר כי האירוע עצמו התרחש סמוך לשעה 16:00 וכי כאשר יצאו השניים מהמתחם, אחד היה עם תיק יד בצבע אדום והשני עם תיק גב בצבע אדום עם אפור.

הוא ציין כי הצביע על השניים באזור גשר גהה בפני השוטר, וכן פירט את הנזק שנגרם למבנה עקב ההתפרצות ובו שתי דלתות כניסה שבורות.

השוטר יורם חבה ערך דו"ח פעולה בו תיאר כיצד קיבל את תיאור האירוע מידי השוטר משה אל, וכיצד בשלב מסוים הבחין בשני חשודים העונים לתיאור אותו תיאר השוטר אל.

הוא ציין כי שני החשודים לא עצרו אף שקרא להם לעצור, וכי הם נכנסו בין שני בניינים עם התיקים על גבם. כן ציין כי הנאשם שבפניי זרק את התיק במהלך הריצה ליד מכולה שהייתה ליד בית מס' 5 ברחוב בית יוסף, ואילו החשוד השני, אשר לא נתפס, זרק את התיק השני בתחילת החנייה של הבניין, מתחת לבניין.

כאמור, ההגנה אינה חולקת על כך שהתיקים שנתפסו בסמוך לשעה 17:30, קרי כשעה וחצי לאחר ביצוע הגניבה, הכילו רכוש ייחודי של המתלוננים, אשר כלל סיגריות סיניות ורכוש נוסף, אשר כאמור אין חולק כי שייך למתלוננים.

השוטר יורם חבה נחקר בבית המשפט ותיאר את ריצתו בעקבות הנאשם והאחר.

בעדותו חזר על כך שאחד התיקים הושלך ליד הבית, והשני השליך את התיק ליד מכולה.

ב"כ הנאשם טען בפני כי ייתכן ועקב האדרנלין שזרם בגופו של השוטר במהלך האירוע, עוותה תפיסת המציאות שלו, כך שאף שמדובר בשוטר מהימן גם לשיטת ההגנה, הרי שיתכן שלא ראה את הדברים לאשורם אלא כפי שרצה לראות אותם.

באופן ספציפי, נטען כי ייתכן שאחד החשודים הוא שנשא את שני התיקים יחדיו וכי לא ניתן לסמוך ממצאים על סמך עדות השוטר כי שני החשודים היו כל אחד עם תיק על גבו וכי שני התיקים הושלכו על ידי כל אחד מהם בנפרד במקום אחר.

ב"כ הנאשם התבסס, בין היתר, על תיאור אילן לויקוב, כי החשודים נשאו תיק גב ותיק יד וכי לפיכך לא ניתן היה לשאת את שני התיקים על הגב.

לאחר שעיינתי בדו"ח הפעולה של השוטר, התרשמתי באופן בלתי-אמצעי מעדותו וכן עיינתי בתמונות התיקים אשר הוגשו במהלך הבאת הראיות ת/14, איני מוצאת ממש בטענה זו.

ניסיון החיים מלמד כי קיימים סוגים רבים של תיקים וכי חלק מתיקי היד ניתן לשאת גם על הגב.

עיון בתמונות שהוגשו, במסגרתן צולמו שני התיקים, מלמד כי מדובר בתיקים אשר את שניהם ניתן, על פניו, לשאת על הגב באופן המתיישב עם עדות השוטר.

הטענה כי ייתכן ואחד החשודים נשא את שני התיקים וכי השוטר מתבלבל ולא ראה את הנאשם שבפני משליך את אחד התיקים כלל לא נטענה בפני השוטר.

לא למותר לציין כי כאמור בסיכומי ב"כ הנאשם, בעת חקירתו של השוטר, ייצג את הנאשם עו"ד אחר ואולם לאחר החלפת הייצוג ביקש ב"כ הנאשם להחזיר לדוכן העדים חלק מהעדים, כאשר לא ביקש לעשות כן לגבי השוטר חבה.

סבורתני כי ההשערה שהשוטר חבה ראה את שביקש לראות, הגם שלא הובהר מדוע יבקש לראות דווקא דברים אלו, וההשערה כי עדותו והדברים שראה לא היו מדויקים אינה עולה בקנה אחד עם עדותו ואין בה ממש.

הדברים אשר נקבעו במסגרת **ע"פ 4524/11 בעניין פלוני**, ואשר אליהם הפנה ב"כ הנאשם, מתייחסים לנסיבות של זיהוי כאשר בעניינו אין חולק שהשוטר אכן עצר את הנאשם שבפני ולכן שאלת הזיהוי עצמה אינה מתעוררת.

השאלה הרלוונטית היא האם ייתכן שהשוטר חבה העיד וכתב שראה שניים משליכים שני תיקים במקומות שונים, שעה שבפועל ראה רק את אחד המעורבים משליך את שני התיקים.

כאמור לעיל, הדברים לא נטענו כלל בפני העד, ונוכח הסכמת ב"כ הנאשם כי מדובר ככלל בשוטר אמין ומהימן, איני מוצאת כי יש בהשערה זו אשר נטענה כאמור בעלמא כדי להביא לשלילת דבריו ולמסקנה כי לא הנאשם שבפני זרק את התיק.

נוכח צמצום המחלוקת כמפורט לעיל, איני מוצאת מקום להתייחס לעדויות השוטרים האחרים ולדו"חות שהוגשו בהסכמה, שעה שאין חולק כי השוטרים האחרים לא זיהו את הנאשם או את האחר.

ייאמר כי הדברים אותם ראה השוטר חבה ואשר עיקרם בשניים האוחזים בשני תיקים ונמלטים מפניו, מתיישבים עם הודעת המתלונן, ובעניין זה איני מוצאת חשיבות לעצם התיאור של המתלונן בתחילה כי מדובר היה בשני תיקי יד ובתיק גב.

כאמור לעיל, הנאשם נתפס כשהתיק הגנוב על גבו כשעה וחצי לכל היותר לאחר ביצוע הגניבה.

נוכח דברים אלו, קיימת חזקה תכופה כי יש קשר בין הנאשם לבין ביצוע ההתפרצות והגניבה.

בע"פ 480/88 בעניין פרץ נקבע כי -

"על פי ההיגיון וניסיון החיים ניתן להסיק מהימצאותו של חפץ שנגנב זמן לא רב לאחר הגניבה בחזקתו של פלוני על הקשר שבין פלוני לבין מעשה הגניבה".

כאמור, הרכוש הגנוב נתפס ברשותו של הנאשם ולא מצאתי כי היה בגרסתו כדי להפריך את החזקה התכופה.

אשר לעדותו של הנאשם, הרי שזו עוררה תמיהה, שכן לטענתו התגורר במשך כשבוע בחיפה וביום בו נתפס היה בדרכו לביתו בשטחים.

הנאשם לא הבהיר מדוע, לפיכך, הגיע לפתח תקווה, ואף גרסתו כי היה ללא ציוד כלל וכי את הציוד השאיר בבית בו התגורר בחיפה, אינה מתיישבת עם ניסיון החיים.

הנאשם אמנם טען כי ביקש להגיע לביתו במהירות עקב מחלתה של אמו ואולם אין בכך כדי להסביר מדוע יותיר בחיפה תיק ובו בגדיו, כאשר לשיטתו לא התכוון לחזור לישראל.

נוכח דברים אלו, איני נותנת אמון בעדות הנאשם ואני סבורה כי יש בעדותו הלא-מהימנה כדי לחזק את המסקנה המרשיעה.

לא מצאתי ממש בטענות הנוספות של ההגנה בדברי אי בדיקת הטלפונים שנתפסו ובדבר העדר הימצאותם של DNA וטביעות אצבע.

בהתאם להלכה, ל-DNA וטביעות אצבע קיימת משמעות בהינתן ממצא חיובי, ואולם לא ניתן להסיק מסקנות בהעדרם של ממצאים אלו.

נוכח כל האמור לעיל, אני סבורה כי המאשימה עמדה, כאמור, בנטל המוטל עליה ולפיכך מורשע הנאשם בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום י"ז כסלו תשע"ח, 05/12/2017 במעמד הנוכחים.

אליאנא דניאלי, שופטת

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר הבאת הראיות בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים בצוותא, גניבה בצוותא, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו וכניסה לישראל שלא כדין.

בהתאם לכתב האישום בו הורשע הנאשם, ביום 14.1.16 בסמוך לשעה 16:15 התפרץ הנאשם יחד עם אחר לקרוואן בו התגוררו פועלים זרים ממוצא סיני, בכך ששברו את דלת הקרוואן.

השניים נטלו מהקרוואן שני תיקים ורכוש רב השייך למתלוננים, ובכללו מחשב נייד, מקדחה, מכונת גילוח ועוד.

כאשר הבחינו שוטרים בשניים, נמלטו השניים מפני השוטרים עד שבסיומו של מרדף נתפס הנאשם שבפני וכך גם הרכוש הגנוב.

במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים ובהם זכות האדם לקניינו ולפרטיותו וכן פגע בפעולת רשויות אכיפת החוק ובזכותה של המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה.

אשר לעבירות הרכוש, נפסק כי יש לנקוט יד קשה עם מבצעי עבירות אלו, תוך השתת עונשים משמעותיים.

ברע"פ 398/14 בעניין טל ערג' נ' מדינת ישראל נקבע -

"מיותר לציין את חומרתן היתרה של העבירות, את הפסול הרב הטמון בהן. עבירות ההתפרצות והגניבה הפכו למרבה הצער לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת בטחונו ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד לא פעם על כך שחומרתן של העבירות לצד

נפוצותה של התופעה מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים."

לא למותר לציין כי כאמור הנאשם התפרץ וגנב רכוש מעובדים זרים אשר ככלל נמצאים בארץ ללא בני משפחותיהם, ואשר נמצאים כאן על מנת לפרנס את משפחותיהם. בכך פגע הנאשם בחוליה החלשה בחברה אשר ממילא לא נמצא בידיה רכוש רב.

מדיניות הענישה בגין מעשי התפרצות, בוודאי כאשר אלו מבוצעים על ידי מי שלא שווה בישראל כדין, הינה מדיניות במסגרתה מושטים על הנאשמים מאסרים של ממש.

נוכח מכלול הנסיבות בתיק זה, העובדה כי המעשה בוצע בצוותא וכן בהתחשב בבריחת הנאשם וברכוש שנגנב, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם הינו החל מעשרה חודשי מאסר וכלה ב-20 חודשי מאסר.

אשר לגזירת הדין בתוך המתחם, הרי שהנאשם לא נטל אחריות על מעשיו. מנגד, אתחשב בקבלת האחריות המאוחרת על ידו לאחר הכרעת הדין.

לקולא יש להתחשב בגילו הצעיר של הנאשם, בהעדר עבר פלילי ובנסיבותיו המשפחתיות הקשות, כפי שפורט על ידי בא כוחו.

נוכח דברים אלו, אני מוצאת כי יש לגזור את הדין בשליש התחתון של המתחם כעתירת המאשימה.

אשר על כן ובהתחשב בכך שהרכוש הוחזר למתלוננים עקב תפיסת הנאשם בכף, לא ייגזר פיצוי, ואף העונש הכספי אשר מוטל בעבירות כגון דא, נוכח העובדה כי מדובר בעבירות המבוצעות למטרה כלכלית, ייגזר ברף הנמוך.

לפיכך, אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 11 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 14.1.16 ועד ליום 2.2.16.
2. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירת רכוש. חודשיים מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה של הפרעה לשוטר או שהייה בלתי חוקית בישראל.
3. קנס בגובה 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם עד ליום 1.2.18.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ח, 05 דצמבר 2017, במעמד
הצדדים.